

საქართველოს გენერალურ პროკურორს
ბატონ შალვა თადუმაძეს

ბატონო შალვა,

როგორც მოგეხსენებათ 1991-1993 წლებში საქართველოში განვითარებული სამხედრო გადატრიალება დღემდე სამართლებრივად შეფასებული არ არის. შევარდნაძისა და სააკაშვილის რეჟიმის პირობებში საქმის გამოძიებას ხელს უშლიდა პოლიტიკური ნების არარსებობა. გასათვალისწინებელია ისიც, რომ თავად ამ ტრაგიკული მოვლენების ფიგურანტები კვლავ რჩებიან მაღალ თანამდებობებზე და ხელს უშლიან გამოძიებას.

2012 წლის 1-ლი ოქტომბრის შემდეგ, 2013 წლის 2 თებერვალს ჩვენ კიდევ ერთხელ მივმართეთ პროკურატურას საქმის გამოძიების მოთხოვნით. ოფიციალური პასუხი არ მიგვიღია, თუმცა ზეპირად განმარტებული იქნა, რომ გამოძიების ჩატარება შეუძლებელია ხანდაზმულობის ვადის გასვლის გამო. როგორც თქვენთვის ცნობილია, 2018 წლის დეკემბერში პარლამენტმა მიიღო კანონი და 5 წლის ვადით გაახანგრძლივა მძიმე დანაშაულის გამოძიების ხანდაზმულობის 25 წლიანი ვადა. შესაბამისად, 1991 წლის დეკემბრის ბოლოდან ჩადენილი მძიმე დანაშაულების ხანდაზმულობის ვადა გადის არა 2016, არამედ 2021 წელს.

თქვენთვის ცნობილია აგრეთვე ისიც, რომ 2019 წლის 31 მარტს ზვიად გამსახურდიას 80 წლისთავისადმი მიძღვნილ საიუბილეო ღონისძიებებთან დაკავშირებით საქართველოს ხელისუფლების პირველმა პირებმა გამოხატეს მკაფიო დამოკიდებულება ზემოაღნიშნულ მოვლენებთან დაკავშირებით და ნაცვლად ადრე გამოყენებული ტერმისა: „სამოქალაქო დაპირისპირება“ ზემოაღნიშნული მოვლენები საყოველთაოდ ფასდება, როგორც დანაშაულებრივი ქმედებები, სახელმწიფოს დამოუკიდებლობისა და კონსტიტუციური ხელისუფლების წინააღმდეგ.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე მოგმართავთ თხოვნით, დაიწყეთ გამოძიება შემდეგ ფაქტებთან დაკავშირებით:

1. 1991 წლის აგვისტოში ეროვნული გვარდიის ქვედანაყოფები თენგიზ კიტოვანის ხელმძღვანელობით გამოვიდნენ ხელისუფლების

ფაქტობრივი დაქვემდებარებიდან და გადავიდნენ რკონის ხეობაში, შემდეგში მათ რამდენჯერმე გადაინაცვლეს თბილისის ცენტრში - რუსთაველის გამზირზე, თბილისის ზღვაზე და საქართველოს ტელევიზიის პირველ არხთან, ხოლო 1991 წლის 22 დეკემბერს იერიში მიიტანეს საქართველოს უზენაესი საბჭოს შენობაზე და დაამხეს საქართველოს კანონიერი ხელისუფლება (პრეზიდენტი, მინისტრთა კაბინეტი, უზენაესი საბჭო, ასევე ძალის გამოყენებით დაშალეს, ადგილობრივი თვითმმართველობის ორგანოები).

გარდა საყოველთაოდ ცნობილი მტკიცებულებებისა (მოწმეთა ჩვენებები, ვიდეო მასალები) საქმეზე მტკიცებულებად შეიძლება დაერთოს ჯაბა იოსელიანის მოგონებების წიგნი „3 განზომილება“, რომელშიც დეტალურადაა აღწერილი როგორც შეიარაღებულ მოქმედებები, ისე მათში მონაწილე პირები, აგრეთვე სხვა პირები, რომლებიც თანამშრომლობდნენ მეამბოხებთან.

2. პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდიას მიერ უზენაესი საბჭოს შენობის დატოვების დროს, 1992 წლის 6 იანვარს, კოლონას, რომელიც მიემართებოდა ბარათაშვილის ხიდის გავლით დასავლეთ საქართველოში, ერთ-ერთმა სამხედრო ქვედანაყოფმა თბილისის ცენტრში გაუხსნა ცეცხლი, რის გამოც კოლონის ერთ-ერთ ავტობუსში მყოფი რამოდენიმე პირი დაიღუპა, ხოლო მრავალი დასახიჩრდა და მიიღო სხეულის მძიმე დაზიანებები.

6 იანვარს ანალოგიურ ვითარებაში სოფ. აღაიანში ავტობუსში ჩაცხრილეს სენაკის ბატალიონის მეთაური კურდღელია და სხვა პირები.

აღნიშნულთან დაკავშირებით, მოწმედ შესაძლოა დაიკითხოს, ავტობუსში მყოფი ზაზა ადუაშვილი.

3. კანონიერი ხელისუფლების დამხობის შემდეგ თბილისში დაიწყო მრავალათასიანი მიტინგები სამხედრო ხუნტის წინააღმდეგ, რომელთა დასაშლელადაც გამოყენებულ იქნა სამხედრო ძალა: 1992 წლის 3 იანვარს მეტრო დიდუბესთან, 7 იანვარს მეტრო „დელისტან“, ხოლო

1992 წლის 2 თებერვალს მასობრივი მანიფესტაციის წინააღმდეგ თამარ მეფის გამზირზე. დარბევის შედეგად დაიღუპა რამდენიმე მომიტინგე, ათეულობით ადამიანი მიიღო მძიმე დაზიანებები.

საქმეზე მტკიცებულების სახით შეიძლება დაერთოს როგორც აქციის მონაწილეთა და დაზარალებულთა ჩვენებები, ასევე დოკუმენტური წიგნი „მე ვადანაშაულებ“.

4. თბილისში მშვიდობიანი აქციების დარბევის შემდეგ სამხედრო ხუნტამ დაიწყო ლაშქრობა დასავლეთ საქართველოს დაუმორჩილებელი რაიონების წინააღმდეგ და იერიშით აიღო მთელი რიგი ქალაქები. დასავლეთ საქართველოზე კონტროლის დამყარების შემდეგ დაიწყო სხვადასხვა რაიონების არნახული ძარცვა და დარბევა, რასაც თან ახლდა მკვლელობები როგორც საბრძოლო მოქმედებების დროს, ისე მშვიდობიან პირობებში. ხონის საავადმყოფოში დახვრიტეს გვარდიელი კორნელი შანავა, წალენჯიხაში სასწრაფო სამედიცინო დახმარების მანქანაში დახვრიტეს დაჭრილები, რომლებიც ზუგდიდში გადაჰყავდათ და ა.შ.

ცნობილია ასევე შემზარავი ფაქტი, რომ ხობის რაიონში ხელი მოკვეთეს მხატვარ ვახტანგ ნოდინას, იმის გამო, რომ მან დახატა პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდიას პორტრეტი.

5. საბრძოლო მოქმედებებისა და სამხედრო ოპერაციების პარალელურად მიმდინარეობდა მასობრივი დაპატიმრებები და წამება. დაპატიმრებებათა უმეტესობა მიმდინარეობდა ყოველგვარი სანქციისა და ფორმალობის გარეშე. საზოგადოებისათვის ცნობილი გახდა პატიმარ წიკლაურისადმი, ვახტანგ გოქსაძისადმი და დაკავებული ამირან კალაძისადმი (ე.წ ყვარლის საქმეზე) არაადამიანური მოპყრობის ფაქტები. ასევე არაადამიანური მოპყრობის მსხვერპლი გახდნენ, გედევან და პეტრე გელბახიანები.
6. 1993 წელს ქალაქ ხობში სამხედრო ხუნტის დაქვემდებარებაში მყოფმა ქვედანაყოფებმა ადგილზე სასამართლოსა და ყოველგვარი

ფორმალობის გარეშე დახვრიტეს რამოდენიმე პირი. მტკიცებულების სახით შემორჩენილია ვიდეო მასალა.

7. სამხედრო გადატრიალებაში, გარდა სხვადასხვა უკანონო შეიარაღებული ფორმირებებისა და ბანდიტური დაჯგუფებებისა, მონაწილეობდნენ უცხო ქვეყნის სპეცსამსახურები და სამხედრო ქვედანაყოფები (გენერალ ბეჰაევის, ადმირალ ბალტინის და სხვ.), რომლებიც უშუალო კავშირში იმყოფებოდნენ სამხედრო გადატრიალების მეთაურებთან.

ყოველივე ზემოაღნიშნულს მოჰყვა ლოგიკური შედეგი - საქართველო გაწევრიანდა „დამოუკიდებელ სახელმწიფოთა თანამეგობრობაში“, ხოლო აფხაზეთი და და ცხინვალის რეგიონი ფაქტობრივად გამოვიდა საქართველოს იურისდიქციიდან.

გთხოვთ, დაიწყოს გამოძიება ზემოაღნიშნულ ფაქტებზე კანონით დადგენილი წესით. მზად ვართ ვითანამშრომლოთ პროკურატურასთან და ყველა საკითხზე მოგაწოდოთ ამომწურავი ინფორმაცია და საჭირო მტკიცებულებები.

კახა კუკავა, პარტია „თავისუფალი საქართველოს“ თავმჯდომარე მირიან წიკლაური, პარლამენტის წევრი

უზენაესი საბჭოს წევრები:

რობერტ პეტრიაშვილი, გურამ პეტრიაშვილი, სალომე ზვიადაძე, მანანა გაბაშვილი, ნუგზარ შავთვალაძე, ვლადიმერ ცოფურაშვილი, ნიკოლოზ სანებლიძე, ალექსანდრე ვარძელაშვილი, ტარიელ დუდაური

ეროვნული მოძრაობის წარმომადგენლები:

ია ბაგრატიონ-მუხრანელი, თინათინ მღვდლიაშვილი, ჯემალ დავლიანიძე, ვალერი გაბელია, გია ძოწენიძე, დავით ჭაბუკაშვილი, თამაზ გველესიანი, ლევან ხაჭაპურიძე, ციცილო მაღლაფერიძე, ბესიკ მიქავა, გიორგი კერვალიშვილი, ვახტანგ ბახტაძე, დიანა მენაბდე, მანონ შავდია, ეკატერინე ნანუაშვილი, გულნარა ჩხვიმიანი, გივი კვანტალიანი, გელა ლომაძე, დავით

კუპატაძე, ანა მიქაუტაძე, ნანა ბუხსიანიძე, დარეჯან ბრეგვაძე, შოთა რატიანი, მზია სულაძე, ომარ ბილონაშვილი, მურმან მზარელუა, პეტრე ივანიძე, ემირ დარსანია, ჯანიერ ღვინჯილია, ნათელა ქირია, ბადრი გოგელაშვილი, პაატა დევსურაშვილი, გოდერძი პავლაძე, ნოდარ მაისურაძე, ზურაბ ჯავაშვილი.

სასულიერო პირები:

დეკანოზი მირიან (ნოდარ) სამხარაძე, მღვდელი გიორგი აბდუმელიშვილი